

Съ растреперенъ гласъ, гласъ, който идеше отъ дълбочината на сърдцето му Императора започна да говори.

Рѣчта му бѣше ясна и прочувствувана. Между друго Той повтори казаното въ манифеста, че всичкитѣ му старания да се избѣгне кръвопролитieto, останали напраздно и за туй, за запазване честѣта на Русското оръжие и достоѣйствието на Россия, Той обявява война на Турция за защита на поробенитѣ Славяни.— Гласѣтъ на Императора въ края на рѣчта започна да се прѣкъсва, а когато произнесе думитѣ „обявявамъ война на Турция“, Той истерически заплака. Сълзитѣ, като порой, бликнаха изъ очитѣ Му и оросяваха посрѣбренитѣ Му мустаци. Царя се силеше още да говори, но отъ силно вълнение и отъ сълзи неможѣ да продължи. Окрѣжжившитѣ Царя офицери бѣха трогнати отъ рѣчта Му: очитѣ на всичкитѣ се препълниха съ сълзи и между тѣхъ се чуваха хълцания. Чувството, което бѣше обхванало какго Царя, тѣй сѣщо и офицеритѣ се продължи, обаче, само минута. Свършѣка на Царската рѣчь се посрѣщна отъ офицеритѣ съ нови „Ура“, които, като се подзеха отъ войницитѣ отъ дѣсния и лѣвия флангове, понеже войскитѣ бѣха построени „по-космъ“, като ехо се разнесоха татѣкъ далеко къмъ центра. Но не само Царя, офицеритѣ и войницитѣ проливаха сълзи отъ умиление, не само войницитѣ и офицеритѣ викаха „ура“, — тукъ на обширната равна поляна, може да се каже, бѣха се стѣкли всичкитѣ кипиневски граждани, които бѣха обладани отъ сѣщитѣ чувства, съ които бѣха обхванати и Царя и офицери и войници и цѣлия Славянски народъ.

Чудно нѣщо! Прѣди нѣколко минути окрѣжавшитѣ Царя бѣха обхванати отъ чувството на ужасъ тѣсно свързанъ винаги съ понятието за война, а сега въ очитѣ на всичкитѣ се четеше тържество, пълно съзнание на тѣхния спрѣмо отечеството и прѣстола дългъ, рѣшителностъ, самоотвърженностъ и любовъ, „къ Батюшкѣ—Царю.“

Трѣбва ли да кажа нѣщо за чувствата на Българскитѣ доброволци? Това ми се струва да е излишно, излишно е още повече, че описанието на чув-